

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 718/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, č. k. 13T/6/2021 z 26. augusta 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Tost/29/2021 zo 16. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh doručenej ústavnému súdu 16. novembra 2021 vyplýva, že sťažovateľovi bolo spolu s ďalšími dvomi osobami vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) s poukazom na § 138 písm. i) TZ vo viacčinnom súbahu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) a b) TZ v štádiu pokusu a zločin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) a ods. 3 TZ a iné na tom skutkovom základe, že:

«v bode 1/

A/ obvinení ako organizovaná skupina, po vzájomnej dohode a naplánovaní si úloh, s ich určitou del'bou medzi nimi, a to obvineným [REDACTED], [REDACTED], ktorý koordinoval, riadil, usmerňoval a vydával pokyny ďalším osobám v postupnosti smerom k obvinenému [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] v Košiciach, trvale bytom [REDACTED] (ktorého trestná vec je vedená v samostatnom trestnom konaní a o vine, ktorého doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo) za účasti a súčinnosti obvineného

██████████, najmenej od januára roku 2017 do 3. novembra 2017, s doposiaľ presne nestotožnenými kontaktmi na príslušníkov Finančnej správy SR, postupne absolvovali na viacerých miestach na území SR, najmä v Bratislave v obchodnom centre Avion, v kaviarni pri sídle spoločnosti ██████████ a.s. so sídlom ██████████, ██████████ (ďalej len ██████████, ██████████, viacero osobných stretnutí a telefonických kontaktov, na ktorých opakovane prezentovali poškodenému ██████████, ██████████, ██████████, pod hrozbou jeho ďalšieho väzobného trestného stíhania, ako aj väzobného stíhania jeho rodinných príslušníkov, a ďalej pod hrozbou zaistenia majetku v miliónovej hodnote ním ovládaných spoločností zo strany finančnej správy, resp. pod hrozbou krátenia dotácií zo strany Pôdohospodárskej platobnej agentúry, že je nutné, aby poskytoval finančné prostriedky pôvodne v sume 575.000,- € na riešenie týchto problémov, pričom v tejto súvislosti obvinení prezentovali svoje známosti a kontakty na rôznych inštitúciách najmä obvinený ██████████ na Finančnej správe SR, napokon poškodený ██████████ z obavy o seba, svoju rodinu a majetok na tieto platby pristúpil, pričom po dohode a uzročení medzi obvinenými, ██████████ za týmto účelom postupne zabezpečoval finančné prostriedky najmä v hotovosti z bankových účtov spoločnosti ██████████ so sídlom ██████████, ██████████ (ďalej len ██████████ čísla účtov ██████████, ktorej jediným konateľom a spoločníkom bol v rozhodnom období ██████████, a ktorá slúžila okrem iného na vyplácanie požadovaných finančných prostriedkov obvineným na základe predchádzajúcej dohody medzi ██████████ a ██████████ s legendou odkúpenia, resp. postúpenia pohľadávok spoločnosti ██████████, ██████████ (ďalej len ██████████), ktorej bol tohto času ██████████ predsedom predstavenstva, voči spoločnostiam: ██████████, ██████████, ██████████ (ďalej len ██████████, ██████████) pričom v dôsledku tohto postúpenia pohľadávok spoločnosti ██████████, ██████████ previedli v období od 20.01.2017 do 03.11.2017 na bankový účet spol. ██████████ peňažné prostriedky v celkovej výške 1.750.000 eur, pričom z týchto finančných prostriedkov následne postupne ██████████ vybral v hotovosti rôzne sumy, ktoré potom osobne odovzdával obvinenému ██████████, ktorý mal peniaze prerozdeliť ďalším obvineným, a to okrem iného najmä tak, že obvinený ██████████ si vyžiadal od ██████████, prostredníctvom ██████████:

- sumu vo výške 150.000,- € s tvrdením, že táto suma má ísť na daňový úrad a Kriminálny úrad finančnej správy na vybavovanie, túto sumu vo výške 150.000,- € po jej odsúhlasení ██████████ vybral ██████████ postupne z účtu spoločnosti ██████████ a v hotovosti ju zrejme v mesiaci máj až jún 2017 odovzdal na benzínovom čerpadle OMV ██████████,

- sumu vo výške 100.000,- € s tvrdením, že existujú kontrolované dodávky tovarov spoločností, ktoré ovláda ██████████, z Poľska a do Poľska, pričom tieto peniaze sú potrebné pre ██████████ na vybavenie, ktorý tieto dodávky kontroluje, preto po predchádzajúcom súhlase od ██████████, ██████████ finančné prostriedky vo výške 100.000,- € postupne vybral

z účtu spoločnosti [REDACTED] a odovzdal ich v hotovosti obvinenému [REDACTED] zrejme v mesiaci jún roku 2017 na benzínovom čerpadle OMV v [REDACTED].

- sumu vo výške 250.000,- € s tvrdením, že táto suma je určená pre Pôdohospodársku platobnú agentúru na vybavovanie, čo rieši obvinený [REDACTED], túto sumu následne po odsúhlasení [REDACTED] vybral [REDACTED] z účtu spoločnosti [REDACTED] a odovzdal ju zrejme v mesiaci august 2017 v hotovosti obvinenému [REDACTED] na benzínovom čerpadle, na diaľnici medzi Košicami a Prešovom, čím týmto konaním spôsobili obvinení poškodenému [REDACTED] majetkovú škodu minimálne vo výške 500.000 €,

B) pričom vyššie uvedené platby, okrem iného spolu vo výške 500.000,- €, ktoré mali pôvod v daňovej trestnej činnosti, ktoré boli prevedené v roku 2017 v nadväznosti na vyššie popísaný obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona tým spôsobom, ako to naplánovali obvinení, že spoločnosť [REDACTED] postúpila svoje pohľadávky voči svojim obchodným partnerom, a to spoločnostiam:

- [REDACTED], ktorá realizovala platby z bankového účtu [REDACTED],

- [REDACTED], ktorá realizovala platby z bankového účtu [REDACTED]

- spoločnosť [REDACTED], pričom vyššie menované spoločnosti previedli v období od 20. januára 2017 do 3. novembra 2017 na bankový účet spol. [REDACTED] peňažné prostriedky v celkovej výške 1.750.000,- € patriaci [REDACTED], avšak v skutočnosti medzi týmito obchodnými spoločnosťami neexistoval žiadny obchodnoprávny vzťah, ktorý by deklaroval reálnosť obchodného styku a uvedený mechanizmus platieb slúžil iba na zakrytie pôvodu finančnej čiastky okrem iného aj vo výške 500.000,- €, aby táto navonok vyzerala ako legálna platba v rámci obchodného styku a [REDACTED] následne uvedené finančné prostriedky postupne v rôznych sumách vybraných v hotovosti z účtu spoločnosti [REDACTED] odovzdal obvinenému [REDACTED], ktorý ich mal ďalej deliť aj medzi ostatných obvinených, hoci bolo zrejme, že tieto peňažné prostriedky majú pôvod v trestnej činnosti,

bode 2/

obvinení [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (ktorého vec je vedená v samostatnom trestnom konaní a o vine, ktorého doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo), ako organizovaná skupina, po vzájomnej dohode a napláňovaní si úloh, s ich určitou del'bou medzi nimi a to obvineným [REDACTED], ktorý priamo koordinoval, riadil, usmerňoval a vydával pokyny ďalším osobám v postupnosti smerom k obvinenému [REDACTED] a [REDACTED], pokračovali vo vydieraní poškodeného [REDACTED], pričom obvinený [REDACTED] spolu s [REDACTED], s vedomosťou a uzročením ostatných obvinených, dňa 8. decembra 2017 v sídle obchodnej spoločnosti [REDACTED], v rámci osobného rozhovoru, ako aj v rámci následných telefonických rozhovorov, uviedli poškodenému [REDACTED], že Kriminálny úrad finančnej správy SR má zase na neho niečo, pričom ho nútili, aby im do týždňa uhradil sumu vo výške 600.000,- € pod hrozbou, že ak túto finančnú čiastku nezaplatí, tak Kriminálny úrad finančnej správy odovzdá

svoje operatívne a iné zistenia Národnej kriminálnej agentúre prezídia Policajného zboru SR, čo bude následne považované za pokračovací trestný čin a preto bude jemu, ako aj jeho rodinným príslušníkom rozšírené vznesenie obvinenia, nakoľko už v tejto dobe bol spolu s ďalšími osobami, medzi ktorými boli jeho manželka [REDAKOVANÉ] a jeho švagor [REDAKOVANÉ], za takýto trestný čin obvinení, čo bude mať za následok dôvodnosť jeho vzatia do väzby, ako aj dôvodnosť vzatia do väzby jeho rodinných príslušníkov, na čo poškodený [REDAKOVANÉ] pod hrozbou trestného stíhania voči svojej osobe, ako aj trestného stíhania jeho rodinných príslušníkov a ich prípadného väzobného trestného stíhania, pritom obvinený [REDAKOVANÉ] vystupoval v dobe od 29. mája 2017, na základe plnej moci ako obhajca v tej dobe už obvineného [REDAKOVANÉ] v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre pod číslom [REDAKOVANÉ], vo veci zločinu skrátene dane a poistného v zmysle ustanovenia § 276 Trestného zákona a iné, o čom mali vedomosť aj ostatní obvinení ako aj [REDAKOVANÉ], preto sa následne opakovane vyhrážali poškodenému ďalším trestným stíhaním, ako aj väzobným stíhaním, a preto [REDAKOVANÉ] z tohto dôvodu najprv súhlasil so zaplatením predmetnej finančnej čiastky, ale neskôr odmietol zaplatiť požadovanú sumu,

bode 3/

obvinenému [REDAKOVANÉ] dohodol na jeho žiadosť, v presne nezistenom čase v období jesene roku 2017, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom Bratislava – [REDAKOVANÉ] ktorý bol v tej dobe zamestnancom Kriminálneho úradu finančnej správy, stretnutie s [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v tej dobe zastavajúceho funkciu riaditeľa Kriminálneho úradu finančnej správy, ktoré sa následne uskutočnilo vo vyššie uvedenom období, zrejme dňa 17. októbra 2021, v reštaurácii [REDAKOVANÉ] v Bratislave na [REDAKOVANÉ], kde počas ich osobného stretnutia obvinený [REDAKOVANÉ] ponúkol úplatok [REDAKOVANÉ] vo výške 200.000,- € až 300.000,- € za to, aby v rámci svojej funkcie, vyplývajúcej mu v tej dobe z toho času platného a účinného zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov, vyriešil situáciu v prospech [REDAKOVANÉ], a to konkrétne jeho obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] pod ktorú spadali aj iné „dcérske“ spoločnosti, a to minimálne spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktoré osobne nepriamo riadil [REDAKOVANÉ], obvinený [REDAKOVANÉ] v tejto veci žiadal od [REDAKOVANÉ], aby vydané predbežné opatrenie na zaistenie majetku spoločností ovládaných [REDAKOVANÉ] zrušil, čo by malo za následok možnosť vyplatenia niektorých nadmerných odpočtov DPH spoločnostiam ovládaných [REDAKOVANÉ] z ďalších zdaňovacích období, ktoré neboli doposiaľ súčasťou daňovej kontroly, pričom k odovzdaniu úplatku nedošlo z dôvodu, že vec bola podľa vyjadrenia [REDAKOVANÉ] predneseného obvinenému [REDAKOVANÉ], nerealizovateľná.»

2. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „ŠTS“) č. k. 6Tp/9/2020 z 26. novembra 2020 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) so začiatkom plynutia lehoty väzby od 24. novembra 2020.

3. Prokurátor Úrady špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 17. mája 2021 podal obžalobu č. k. VII/2 Gv 46/20/1000-116 voči sťažovateľovi a ďalším obvineným osobám.

4. ŠTS po podaní obžaloby skúmal trvanie väzby sťažovateľa a uznesením č. k. 13T/6/2021 z 10. júna 2021 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) TZ a kolúzny dôvod väzby u sťažovateľa vypustil. Najvyšší súd uznesením č. k. 2Tost/33/2021 z 23. júna 2021 sťažnosť proti tomuto uzneseniu zamietol.

5. Dňa 18. augusta 2021 bola ŠTS doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ktorý ŠTS ju napadnutým uznesením zamietol a väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka s odôvodnením, že „... *pokiaľ ide o argumenty obžalovaného dotýkajúce sa záveru vyslovenému v podanej žiadosti...*, že *vzhľadom na výpoveď spoluobvineného... a poškodeného... sa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti nielen že oslabilo, ale aj vystali okolnosti, ktoré výrazným spôsobom eliminujú dôvodné podozrenie z naplnenia väzobných dôvodov...*, resp. *ich oslabujú na takú úroveň, že je väzbu možné nahradiť aj alternatívnymi prostriedkami, tak je potrebné, že dokazovanie v konaní pred súdom je len na začiatku a súd sa nestotožňuje s takto vysloveným záverom obžalovaného, pretože v kontexte dôkazov už vykonaných, ako aj tých dôkazov, ktoré sa majú ešte vykonať, len vyjadrenia spoluobžalovaného a svedka, ktoré sú v podstatných bodoch totožné s ich pôvodnými vyjadreniami, sami o sebe, bez ďalšieho, nemôžu viesť k záveru o oslabení podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, ale ani k záveru o oslabení väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 Tr. por., tak ako to prezentuje obžalovaný... Pri rozhodovaní o podanej žiadosti... senát prihliadol... na tú skutočnosť, že o väzbe obvineného bolo rozhodované naposledy... 10. júna 2021.“. ŠTS tiež poukázal na dĺžku páchania trestnej činnosti, jej intenzitu a závažnosť, ako aj na to, že proti sťažovateľovi je vedené aj ďalšie trestné stíhanie (zrejme kauza „Gorila“) z časti aj za rovnaký trestný čin (legalizácia príjmu z trestnej činnosti), pričom poukázal na skutočnosť, že aj mnohosť, resp. početnosť súbežne prebiehajúcich trestných stíhaní môže za určitých okolností vyvolať dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia ŠTS uvádza, že sťažovateľ je stíhaný za trestné činy násilnej majetkovej a korupčnej povahy, a aj v tomto štádiu konania existuje dôvodná obava, že v prípade prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu by mohol pokračovať, resp. opakovať trestný čin, za ktorý je trestne stíhaný. K nahradeniu väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka ŠTS poznamenal, že nedošlo k žiadnym podstatným zmenám, ktoré by mali za následok oslabenie dôvodnosti väzby sťažovateľa, a rovnako poznamenal, že voči sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre tri trestné činy, z ktorých dva sú kvalifikované ako obzvlášť závažné zločiny, pri ktorých je možné väzbu nahradiť len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. V prípade sťažovateľa žiadne výnimočné okolnosti prípadu zistené neboli.*

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu ŠTS zamietol ako nedôvodnú s odôvodnením, že „... *miera rizika pokračovania v trestnej činnosti je v neprijateľnom nepomere k eventuálnej dôvere súdu v kladné vlastnosti osobnosti obžalovaného a vierohodnosť jeho tvrdení obsiahnutých v žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu, prípadne v podaných opravných prostriedkoch proti uzneseniam, ktorými mu tieto boli priebežne všeobecnými súdmi zamietnuté. Preto je možné konštatovať správnosť úvah Špecializovaného trestného súdu, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil. V súčasnom štádiu trestného konania takisto nemožno konštatovať ani výnimočné okolnosti prípadu, ktoré označené nahradenie väzby podmieňujú... Najvyšší súd sumarizuje, že z uznesenia Špecializovaného trestného súdu možno zrozumiteľne vyvodit', prečo a z akých dôvodov bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti*

obžalovaného o prepustenie z väzby a prečo nebolo rozhodnuté o nahradení jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a najmä prečo možno spoľahlivo ustáliť trvanie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo vzťahu k obžalovanému aj v súčasnom štádiu konania.“

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ namieta existenciu dôvodného podozrenia ako materiálneho predpokladu väzby, keď dosiaľ vykonané dôkazy nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, nespáchal.

8. Vo vzťahu k trestnému činu vydierania sťažovateľ poukazuje na výpoveď poškodeného, v ktorej uvádza, že ho nikdy nevydieral a nikdy mu poškodený neposkytol žiadne finančné prostriedky (s výnimkou úhrady faktúry vystavenej na základe zmluvy o spolupráci). Ďalej sťažovateľ tvrdí, že z vykonaných výsluchov vo vzťahu k obvineniu z trestného činu vydierania spáchaného organizovanou skupinou vyplynulo, že sťažovateľ spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] absolútne nepozná a nikdy sa s nim nestretol.

9. Vo vzťahu k trestnému činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti sťažovateľ uviedol, že tohto skutku sa mal dopustiť poškodený spolu so spolupracujúcim obvineným [REDAKOVANÉ], ktorí „prali“ peniaze získané z daňovej trestnej činnosti.

10. Napokon vo vzťahu k trestnému činu korupcie uviedol, že v dôsledku rozporov vo výpovedi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa orgánom činným v trestnom konaní nepodarilo preukázať, že sa skutok stal a že by ho spáchal on.

11. Podľa sťažovateľa najvyšší súd z masy vykonaných dôkazov vrátane dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nekonkretizoval žiadny priamy alebo nepriamy dôkaz, z ktorého možno usudzovať naplnenie skutkovej podstaty trestného činu vydierania a legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

12. Sťažovateľ tiež poukazuje na skutočnosť, že v prípade ďalšej trestnej činnosti, a domnieva sa, že ide o kauzu „Gorila“, ktorej sa mal sťažovateľ dopustiť a na ktorú ŠTS poukázal ako na jeden z dôvodov trvania väzby, bolo toto trestné stíhanie vo veci vedenej pod [REDAKOVANÉ] zastavené uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 29/21/1000-12 z 31. augusta 2021.

13. Sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd spojil sťažovateľa ako bývalého člena Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) s osvojením si metód a vzorcov správania, ktoré sa mali stať základom jeho budúcej trestnej činnosti, ak by ho najvyšší súd prepustil z väzby na slobodu. Podľa sťažovateľa najvyšší súd nezisťoval, v akom (spoločenskom, pracovnom a rodinnom) prostredí sa sťažovateľ pohyboval a pohybuje za posledných 15 rokov, v ktorých už so SIS nemá nič spoločné. Namieta, že najvyšší súd dôvodnosť ďalšieho trvania väzby opiera o skutočnosť, že došlo k zníženiu sťažovateľovho životného štandardu, čo by ho v prípade prepustenia z väzby na slobodu mohlo motivovať k pokračovaniu obdobnej trestnej činnosti.

14. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia, neodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu a priznať náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu ŠTS:

15. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

17. Uvedený princíp subsidiarity bol rovnako premietnutý aj do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZUS“), v zmysle ktorého ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie ŠTS bolo predmetom konania pred najvyšším súdom na základe sťažnosti sťažovateľa. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnuté uznesenie ŠTS bolo podrobené zákonnému prieskumu zo strany najvyššieho súdu.

19. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením ŠTS, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) ZUS pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

20. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne

z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

22. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu sťažnostného a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

23. Najvyšší súd v odôvodnení na str. 23 v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že *«... v súčasnej fáze súdneho konania námietky takto koncipovaného obsahu nemajú dostatočnú argumentačnú silu. Je tomu tak z dôvodu, že súd konajúci a rozhodujúci o väzbe nehodnotí dôkazy (ani v prebiehajúcim súdnom konaní) v tom zmysle, že finálne a doslova „ultimátnym“ spôsobom uvádza konečné hodnotiace úsudky tak, ako je tomu v prípade rozhodovania o vine či nevine osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie v súdnom konaní po podaní obžaloby. Jeho prieskumná povinnosť sa z pohľadu materiálnych podmienok väzby obmedzuje na skúmanie dôvodnosti nasledujúcich faktorov: (a) či existuje dôvodné podozrenie zo spáchania konkrétneho skutku uvedeného v obžalobe, (b) či tento skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty niektorého z trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona a napokon, (c) či existuje dostatočne dôvodné podozrenie, že sa týchto mal dopustiť práve (aj) obžalovaný... Z toho plynie záver, že v tomto štádiu trestného konania neprislúcha všeobecným súdom, v konaní o väzbe, s konečnou platnosťou (tak ako pri rozhodovaní o vine či nevine) hodnotiť vykonané dôkazy ako ani z nich plynúce závery.»*

24. Na str. 24 až 28 v odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej najvyšší súd uvádza, že *«Z obsahu predloženého spisu ako aj z výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania sa totiž nič nezmenilo na predbežne ustálenom závere, že obžalovaný bol údajne spiritus rector, t. j. riadiaci článok a „otec myšlienky“, ako „realizovať“ vec poškodeného. Tento záver podopiera v prvom rade skutočnosť, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol ešte počas trvania jeho služobného pomeru v Slovenskej informačnej službe služobným nadriadeným spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (čo potvrdil sám [REDAKOVANÉ] - vid' zápisnica z hlavného pojednávania z 12. augusta 2021, č. 1. 1018 a nasl., modrý zväzok č. XIII. spisu). Spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ] takisto uviedol,*

že ohľadom „vybavovania“ veci poškodenému [REDAKOVANÉ] okamžite oslovil po rozhovore s menovaným obžalovaného [REDAKOVANÉ] s tým, že [REDAKOVANÉ] má firmu, ktorá „sa s pánmi podnikateľmi zaoberá“ (č. 1. 1017, modrý zväzok č. XIII. spisu). Ďalej treba uviesť, že poškodený [REDAKOVANÉ] (napriek odlišne formulovaným sťažnostným námietkam obvineného) opakovane uviedol ešte v prípravnom konaní (pozn.; v rámci kontradiktórne vykonaných výsluchov), že [REDAKOVANÉ] sa mu nikdy priamo nevyhrážal; robil tak cez [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých označil ako „poslov vyhrážania“ (č. 1. 140 a nasl., zv. č. I. vyšetrovacieho spisu).

S poukazom na sofistikovaný „modus operandi“ údajného páchania trestnej činnosti tak, ako je táto podrobne opísaná v skutkovej vete výrokovej časti podanej obžaloby, by sa aj pre najvyšší súd javilo pozoruhodným, ak by osoby v minulosti pôsobiace v bezpečnostnom zbore - Slovenskej informačnej službe - t. j. osoby, ktorým sú nepochybne známe metódy konšpiratívneho, skrytého a „utajeného“ vzájomného fungovania nesúceho známky mimoriadnej premyslenosti postupovali takpovediac „hrubým“ spôsobom priameho nátlaku na poškodeného ohľadom „vybavovania jeho veci“; teda spôsobom, ktorý je charakteristický skôr pre „jednoduchšie“ a čo do komplikovanosti zaiste jednoduchšie formy páchania trestnej činnosti, a to tak z hľadiska jej faktického uskutočnenia, ako aj jej úspešného odhalenia orgánmi činnými v trestnom konaní. Nezostáva bez povšimnutia, že poškodený [REDAKOVANÉ] vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom 12. až 13. augusta 2021 uviedol, že „... vlastne [REDAKOVANÉ] mi chcel predstaviť ako ďalšieho človeka z tej skupiny, ktorá mi mala odkázať, že to mi vybaví, ak to zaplatím. Takže najprv to bol [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a nakoniec [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] ..., títo traja mi boli predstavení ako ľudia ..., čo mi to odkazujú a čo sú to schopní vyriešiť. Takže [REDAKOVANÉ] mal robiť to politické krytie, pán doktor [REDAKOVANÉ] skôr tie finančné kontakty na finančnú správu a daňové riaditeľstvo a doktor [REDAKOVANÉ] tie policajné zložky, prokuratúra, súdy“ (č. 1. 1022 a nasl., modrý zväzok č. XIII. spisu).

Ak obžalovaný namieta, že spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ] na obžalovaným položenú otázku na hlavnom pojednávaní konanom 12. augusta 2021 pred Špecializovaným trestným súdom ohľadom toho, či niekedy od [REDAKOVANÉ] prevzal „nejaké finančné prostriedky, či už prevodom alebo v hotovosti“ [REDAKOVANÉ] odpovedal, že „Nikdy v živote žiadne“, je potrebné uviesť, že spoluobžalovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] uviedol, že o „tých 600.000,00 €“ nemal obžalovaný [REDAKOVANÉ] „ani šajnu“. Na otázku člena senátu (rub č. J. 1019 a nasl., detto) uviedol, že keď sa pri „tom rozhovore“ (pozn.: vid' prepis zvukovej nahrávky rozhovoru medzi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z 8. decembra 2017, č. 1. 713 a nasl., zv. č. VIII. vyšetrovacieho spisu) mal údajne vyjadriť tak, že to bude „riešiť“ [REDAKOVANÉ] konštatoval, že „povedal som [REDAKOVANÉ] (pozn.: za účelom toho, že údajne chcel „kryť“ [REDAKOVANÉ], ktorý ho poprosil, aby nikde nehovoril jeho meno),... vedel som, že [REDAKOVANÉ] je opilec, rozprával kade tade, vedel som, že doktor [REDAKOVANÉ] si doktora [REDAKOVANÉ] veľmi váži, čo mi aj sám povedal, že je rád, že som ich spolu zoznámil. A to som povedal z dôvodu, že som kryl pána [REDAKOVANÉ] a pretože pán [REDAKOVANÉ] pána [REDAKOVANÉ] poznal, tak som tam povedal jeho meno“ (č. 1. rub č. 1. 1019 a nasl., modrý zväzok č. XIII. spisu). Uvedené je ale v príkrom logickom rozpore so skutočnosťami uvádzanými svedkom [REDAKOVANÉ] (trestne stíhaného v inom trestnom konaní; takisto porovnaj s výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] z 2. decembra 2020 - č. 1. 172 a nasl., zv. č. I. vyšetrovacieho spisu), ktorý okrem mechanizmu vyberania peňazí zo spoločnosti [REDAKOVANÉ] a ich odovzdávaníu obžalovanému [REDAKOVANÉ] uviedol, že niekedy v decembri roku 2017

pri stretnutí v Košiciach s obžalovaným [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] povedal, že sa to možno bude dať riešiť (pozn.: trestné stíhanie poškodeného [REDACTED]), „že rozprával s pánom [REDACTED], ale že [REDACTED] musí zaplatiť 600.000,00 €; tiež uviedol, že po podaní trestného oznámenia poškodeným [REDACTED] sa stretol s obžalovaným [REDACTED] v kolibe v [REDACTED], kedy obžalovaný povedal, že vie o trestom oznámení, že mu to povedali kamaráti a že počul aj celú nahrávku, ktorú polícii poskytol [REDACTED]; ešte povedal, že to bola chyba pýtať od [REDACTED] tých 600.000,00 €, z čoho si spravil nahrávku. Svedok dodal, že obžalovaný [REDACTED] na jednom stretnutí uviedol, že „niečo pozisťoval, že nech [REDACTED] už nikde nedáva žiadne peniaze a že sa riešia veci v prospech neho, aby bolo dobre“; takisto uviedol, že vie, „a to má z úst pána [REDACTED]“, že tých 600.000,00 €, ktoré [REDACTED] pýtal od [REDACTED], je po dohode s [REDACTED] (viď č. I. 107 a nasl., resp. 119 a nasl., zv. č. I. vyšetrovacieho spisu).

Preto najvyšší súd takto formulovanú sťažnostnú argumentáciu obžalovaného neakceptoval ako presvedčivú.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na údajnú „absolútnu absenciu kvalifikovaného podozrenia“ zo spáchania trestných činov, ktoré sa mu v zmysle podanej obžaloby kladú za vinu, je namieste v súhrne uzavrieť, že ním predkladanú „absenciu kvalifikovaného podozrenia“ vyvracia zatiaľ v prakticky výlučnej miere len výpoveď spoluobžalovaného [REDACTED] (ktorý sa mal na dotknutej údajnej trestnej činnosti zúčastňovať predovšetkým ako tzv. „styčný“ dôstojník medzi poškodeným [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] No a napokon, čo sa týka sťažnostnej argumentácie obžalovaného [REDACTED] [REDACTED], ktorá je vyslovene „obhajobného“ charakteru, najvyššiemu súdu nezostáva nič iné len zopakovať, že polemika obžalovaného ohľadom ním formálne deklarovanej neúčasti na údajne páchanej trestnej činnosti, resp. priame vyhlásenia ktoréhokoľvek (spolu)obžalovaného o jeho nevine sú v konaní a rozhodovaní o väzbe všeobecnými súdmi vecne neudržateľné.

Predbežné hodnotiace úsudky, ktoré sú v rámci rozhodovania o väzbe zverené tak OČTK, resp. väzobným súdom nemožno chápať ako finálne sumarizovanie dôkaznej situácie a konštatovanie viny, resp. neviny trestne stíhanej osoby, Naopak, všeobecný súd konajúci a rozhodujúci o väzbe obvinenej osoby skúma iba to, či zákonne získané dôkazy odôvodnene preukazujú, že trestne stíhaný skutok sa stal, tento má zákonné znaky trestného činu uvedeného v osobitnej časti účinného a platného (v dobe skutku) Trestného zákona, či je tu dôvodné podozrenie, že skutok spáchali obvinení a či z ich konkrétneho správania sa v spojení s ostatnými relevantnými skutkovými okolnosťami vyplýva vo vzťahu k nim existencia vyššie označeného dôvodu väzby. Rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine obvineného: súdy sa pri rozhodovaní o väzbe preto nezameriavajú na konečné hodnotenie dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ale skúmajú to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe (II. ÚS 626/2016, z 10. augusta 2016).

V súhrne má najvyšší súd za to, že vyššie vyjadrená dôvodnosť podozrenia plne postačuje aj štandardom plynúcim z rozhodovacej činnosti ESLP, ktorá pre dôvodnosť podozrenia vyžaduje určité množstvo faktov alebo informácií umožňujúcich objektívnemu pozorovateľovi urobiť si záver o tom, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie mohla spáchať trestný čin (viď Campbell a Hartley v. Veľká Británia). Aplikujúc tento tzv. „test objektívneho pozorovateľa“, aj najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obžalovaného s poukazom na jej povahu a charakter ako aj osobu

obžalovaného v súvislosti s dôvodnosťou podozrenia a intenzitou trvania dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sú vyššie vymedzené podmienky splnené.»

25. Ďalej najvyšší súd na str. 28 až 30 v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že «Dôvod tzv. pokračovacej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani v tejto fáze trestného konania, t. j. po podaní obžaloby a vykonaní niekoľkých termínov hlavného pojednávania podľa názoru najvyššieho súdu nepominul. Tento je naďalej odôvodnený metódami, ktorými si pri údajnom páchaní trestnej činnosti obžalovaný mal zrejme „napomáhať“. V tejto súvislosti platí osobitne a o to významnejšie skutočnosť, že obžalovaný sa žalovanej trestnej činnosti mal dopustiť ako bývalý príslušník Slovenskej informačnej služby. Jeho údajné konanie preto zadáva dôvodnosť obavy, že menovaný majúc zaužívané metódy a určité vzorce správania sa, ktoré si osvojil počas výkonu služby príslušníka SIS, by mohol tieto použiť v prípade jeho prepustenia na slobodu na prípadné páchanie ďalšej trestnej činnosti. Navyiac, ako už uzatvoril iný senát najvyššieho súdu v uznesení, sp. zn. 5Tost/27/2021, z 2. júna 2021, väzobným sítaním obžalovaného nesporne došlo k značnému poklesu jeho životného štandardu (obžalovaný ešte ako obvinený uviedol, že jeho mesačný príjem dosahuje výšku 1.500,00 €) a táto skutočnosť môže obžalovaného motivovať v pokračovaní v obdobnej trestnej činnosti zameranej na protiprávne získavanie finančných prostriedkov nepomerne vyššej hodnoty pre jeho ďalšie živobytie a zabezpečenie svojej životnej úrovne.

Tu je potrebné poukázať na výstižnú charakteristiku údajného konania obžalovaného, ktorý iný senát najvyššieho súdu v uznesení, sp. zn. 5Tost/27/2021, z 2. júna 2021 opísal v zásade okrem iného s poukazom na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] tak, že kontakty na Finančnú správu aj Kriminálny úrad Finančnej správy mal mať (zrejme výlučne) obžalovaný [REDAKOVANÉ], ktorého, cit.: „keď ho vyhodíte dverami, tak sa vráti oknom“ (toto tvrdenie svedka [REDAKOVANÉ] verifikoval svedok [REDAKOVANÉ] v rámci výsluchu z 25. novembra 2020 stým, že svedok [REDAKOVANÉ] túto pozoruhodnú charakteristiku obžalovaného tlmočil vždy -t. j. zrejme niekoľkokrát - poškodenému [REDAKOVANÉ]). Na tom nemení nič skutočnosť, že dotknuté uznesenie najvyššieho súdu s obsahom týchto svedeckých výpovedí túto „osobnostnú“ charakteristiku obžalovaného použilo ako jeden z dôvodov pre konštatovanie existencie medzičasom vo vzťahu k osobe obžalovaného už „vypustenému“ dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (tzn. kolúznej väzby). Nemožno totiž opomenúť aj v skutku priam „spravodajský“ spôsob, ktorý mal obžalovaný používať pri údajnom páchaní trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu (zvukové záznamy vyhotovované obžalovaným podľa všetkého bez vedomia ostatných zúčastnených) ako aj obsah takto zachytených rozhovorov s tam vystupujúcimi „protagonistami“. Z ich obsahu možno vyvodit', že obžalovanému podľa všetkého „nie je cudzie“ zhromažďovať informácie, ktoré by pre neho mohli mať priaznivý význam nielen pri potenciálnej obhajobe, avšak najmä ako podklad pre prípadné páchanie ďalšej druhovo a typovo obdobnej trestnej činnosti (diskreditácia osôb, ktoré sú zvukovo zaznamenané bez ich vedomia). Tiež možno zdôrazniť, že obžalovaný je vo svojej podstate ako fyzická osoba určitým „nosičom“ informácii, ktoré získal pri jeho údajnej protiprávnej činnosti a ktoré nemožno technicky vzaté „vymazať“ z jeho pamäti. Naopak, obžalovaný týmito znalosťami disponuje v pamäťových stopách, čo v spojení s jeho predchádzajúcim služobným pôsobením v Slovenskej informačnej službe zadáva existenciu výrazného rizika, že v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu s týmito disponoval protizákonným spôsobom.

Ďalšie skutočnosti odôvodňujúce väzobné stíhanie obžalovaného nesporne môžu spočívať aj v druhej povahe stíhanej trestnej činnosti a spôsobe jej údajného spáchania. V tomto smere je možné poukázať na staršie rozhodnutia Ústavného súdu, a to napr. sp. zn. IV. ÚS 124/2003, III. ÚS 38/2009, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 47/2018, ako i na relatívne nedávne rozhodnutie, sp. zn. II. ÚS 246/2021, zo 6. mája 2021. Menovaný je totižto (dôvodne) obžalovaný z dvoch obzvlášť závažných zločinov a jedného zločinu, ktoré mali okrem iného v zásade spočívať v aktívnej spolupráci so spoluobžalovanými [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Časový horizont, resp. doba, počas ktorej k jej páchaniu malo dochádzať (sú takisto faktorom, ktorý nemožno bez ďalšieho odmietnuť; naopak, najvyšší súd je názoru, že ide o okolnosť plne spôsobilú byť použiteľnou ako podporný argument pre ďalšie trvanie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zároveň treba uviesť, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] podľa jeho vyjadrenia svoju účasť na údajne páchanej trestnej činnosti podľa názoru najvyššieho súdu zľahčuje, ak poukazujúc na výpoveď [REDAKOVANÉ] (pozn.; aj to spôsobom značne vytrhnutým z kontextu prejednávanej veci) tvrdí, že s poškodeným mal riadne uzatvorený zmluvný vzťah a tomuto „sprostredkoval obchodné príležitosti“ a v podstate mu pomáhal. Najvyšší súd poukazuje na vyššie vyjadrené skutkové okolnosti a dodáva, že sa mu javí ako značne eufemistické označiť za „pomoc“ také údajné konanie (aj) obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktoré možno skôr opísať slovami svedka [REDAKOVANÉ] - šoféra poškodeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (č. 1. 199 a nasl., vyšetrovací ZV. č. I. spisu), a to tak, že [REDAKOVANÉ] „dlhší čas dáva peniaze, resp. že ho nútia dávať peniaze ktoré povedal [REDAKOVANÉ] že dá, aby to nešlo na realizačku, teda aby to neodovzdali vyšetrovateľovi ..., tam sa jednalo o sumu 600.000,00 € + 100.000,00 €“, s pomerne bizarným výsledkom takto poskytovanej pomoci - tým je objektívna skutočnosť, že poškodený [REDAKOVANÉ] bol napriek tejto „pomoci“ napokon vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 2Tp/13/2018, zo 7. apríla 2018, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. óTost/14/2018, z 26. apríla 2018.»

26. Na str. 31 v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd podotkol, že «Vo vzťahu k sťažnostnej námietke obžalovaného, a síce poukázania na uznesenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktorým bolo postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku v zásade zrušené tak uznesenie o vznesení obvinenia (aj) menovanému spolu s uznesením o začatí trestného stíhania v inej trestnej veci, najvyšší súd poznamenáva, že ani táto právna skutočnosť nemá efekt, ktorý by bol podstatnejšej relevancie vo vzťahu k záveru najvyššieho súdu o ďalšom trvaní dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd síce v tejto súvislosti musí prisvedčiť argumentácii obžalovaného, že dotknuté uznesenie generálneho prokurátora a s tým súvisiace právne dôsledky v zásade negujú konštatovanie Špecializovaného trestného súdu obsiahnuté v sťažnosťou napadnutom uznesení (pozn.: ktorý o podanej žiadosti o prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu rozhodoval pred tým, než došlo k vydaniu dotknutého uznesenia generálneho prokurátora) ohľadom trestného stíhania obžalovaného [REDAKOVANÉ] aj v „inej trestnej veci“. Podľa názoru najvyššieho súdu však toto konštatovanie Špecializovaného trestného súdu treba vnímať skôr ako okolnosť zakladajúcu dôvod ďalšieho trvania dôvodu tzv. pokračovacej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku skôr nepriamo a podporne. Inými slovami povedané, pre pozitívne konštatovanie ohľadom pretrvávania dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

vo vzťahu k obžalovanému sú rozhodné skutkové okolnosti, ktoré najvyšší súd rozviedol v skoršej časti tohto uznesenia.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u obžalovaného ██████████ ██████████ zatiaľ „nezoslabil“ do tej miery, aby bolo možné vysloviť jeho úplný zánik.».

27. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu (v spojení s argumentáciou ŠTS) postačuje na vyslovenie prípustnosti väzobného stíhania sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento konal v medziach svojej právomoci v súlade s príslušnými ustanoveniami TP. Jeho rozhodnutie nevykazuje znaky arbitrárnosti, preto ústavný súd nevidí ani dôvod, aby zasahoval do jeho skutkových a právnych záverov.

28. Na margo námietok sťažovateľa ústavný súd zároveň poznamenáva, že tak, ako už poznamenal najvyšší súd, rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine obvineného. Súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obvineného, obhajoby obvineného alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 TP. Súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené materiálne a formálne podmienky rozhodnutia o väzbe (II. ÚS 626/2016).

29. Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať zjavnú neopodstatnenosť uplatnených námietok sťažovateľa. Ako to vyplýva z už uvedeného, všeobecné súdy poukázali na tie konkrétne skutkové okolnosti, ktoré podľa ich názoru trvanie dôvodu preventívnej väzby v čase rozhodovania naďalej opodstatňovali.

30. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd sa s otázkou existencie dôvodov väzby sťažovateľa vysporiadal primeraným spôsobom, keď bez zjavných logických protirečení vyvodil zo zistených skutkových okolností čiastkové právne závery, prostredníctvom ktorých v súlade s relevantnou právnou úpravou potvrdil splnenie podmienok pre ďalšie trvanie väzby sťažovateľa.

31. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZUS ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu